

DE VONDELING

Eerder verschenen van Sarah Meuleman

De zes levens van Sophie

Wat ik je niet vertel

Sarah Meuleman

De vondeling

Roman

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2019

Deze uitgave is gerealiseerd met steun van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© Sarah Meuleman, 2019
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2019
Omslagontwerp: Anna Morrison, Londen
Auteursfoto: Eric Lange
Illustraties: Lotta de Beus, www.lotta.nl
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3331 3
ISBN 978 90 488 3332 0 (e-book)
NUR 301

www.sarahmeuleman.com/nl
www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv
Meld je aan voor de nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Lebowski Publishers via www.lebowskipublishers.nl/nieuwsbrief

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Voor LJ en EL

‘To all the devils, lusts, passions, greeds, envies, loves, hates,
strange desires, enemies ghostly and real, the army of memories,
with which I do battle – may they never give me peace.’

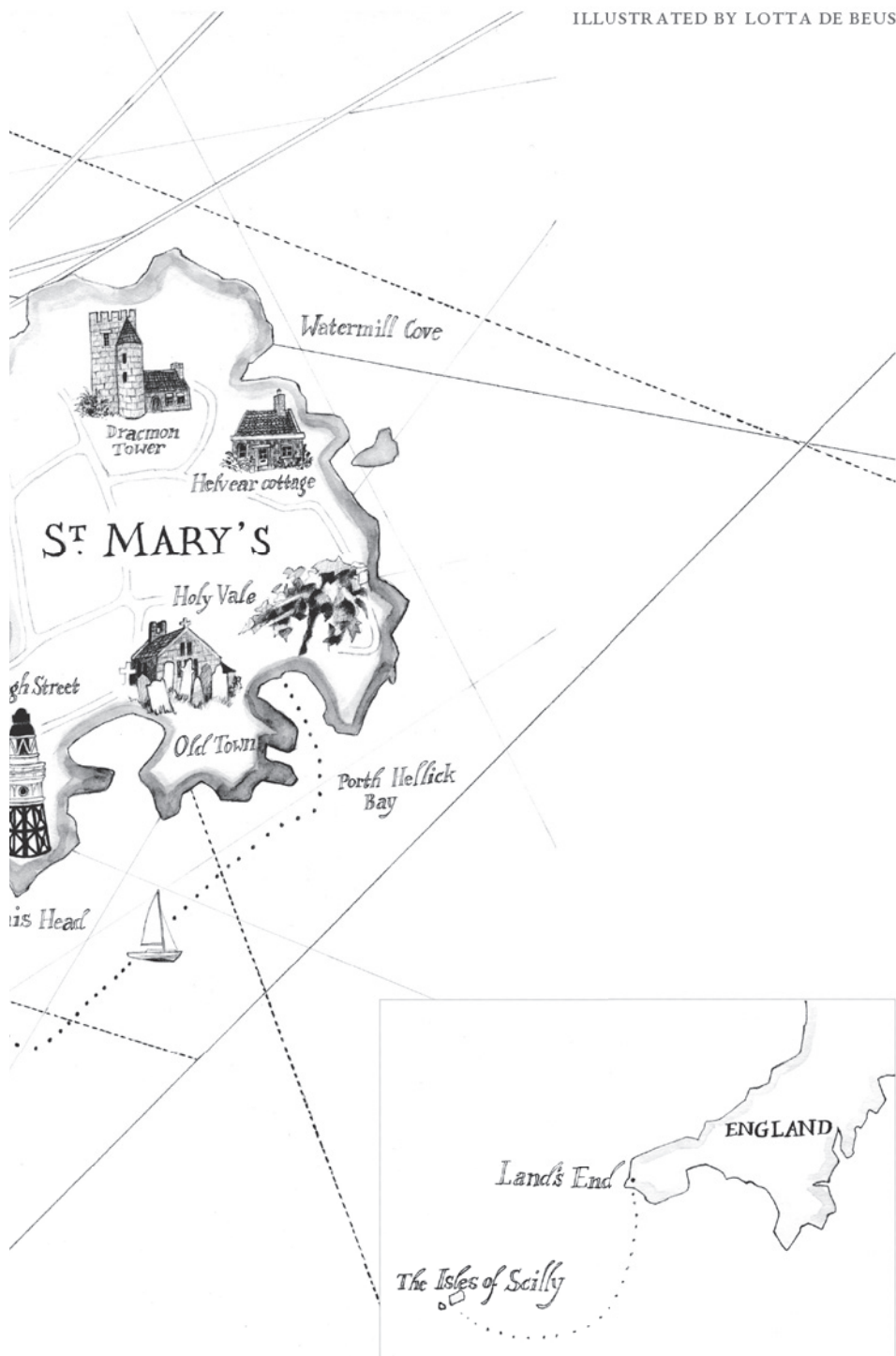
– Patricia Highsmith

‘Blackbird fly into the light of the dark black night.’

– The Beatles

THE ISLES OF SCILLY

INHOUD

PROLOOG

13

I VILLEN

21

II VLEZEN

123

III VULLEN

217

IV VORMEN

285

PROLOOG

ZOMER 1968

Isles of Scilly

‘Sommige verhalen kun je beter horen met je ogen open. Durf je me aan te kijken? Dan zal ik vertellen terwijl jij stil blijft zitten. Zo ja.’ Het meisje knikt tevreden, eindelijk heeft ze zijn onverdeelde aandacht. Met haar vinger tekent ze een cirkel in het zand.

‘Lang geleden was er een prachtig land dat heette: Lyonesse. Er werd gefluisterd dat er leeuwen woonden, maar dat was niet waar, want het lag vlak bij Engeland en daar leven geen leeuwen. Stel je voor: je zou nooit meer buiten kunnen spelen of kunnen fietsen naar de speeltuin of naar school. De wilde leeuwen zouden op je jagen, razendsnel achter je aan rennen, klaar om je te verslinden.’ Beslist schudt ze haar hoofd. ‘Nee, in Engeland leven alleen maar spinnen en die zijn niet eng.’

Ze staart naar de cirkel en ziet hoe de leeuwen tot leven komen, hoe ze uit het strand tevoorschijn kruipen met hun korrelige lijven om een achtjarig meisje te verslinden. Met twee handen veegt ze de scène haastig weg.

Ze kijkt naar Bill en vraagt zich af of hij nog luistert. ‘Iedereen was gelukkig op Lyonesse, er was nooit oorlog of ruzie. Maar op een dag kwam er een golf, zo hoog als een berg, en die overspoelde het hele land en alle mensen die er woonden. Lyonesse zonk diep in de oceaan en er bleven alleen maar kleine brokjes over. Daar zijn we nu, op een brokje dat is blijven drijven. Snap je?’

Bill blijft stil. Hij houdt niet van verhalen, hij is nog te jong om zoiets te begrijpen en bovendien zijn Griekse schildpad- den in alles verschrikkelijk traag. Natuurlijk had ze liever een poes gewild of een hond of iets normaals, maar Wini kocht een schildpad voor haar want die leven langer en daarom heb je er meer aan. Maar heb je ergens meer aan als het langer leeft? Ook als het niet kan praten en nauwelijks beweegt?

Het meisje knielt, kijkt Bill recht in de ogen. ‘Soms, als het water zakt, komen er weer andere stukjes van Lyonesse boven- drijven. Dan is er plots weer zand waar je over kunt lopen, zo van het ene eiland naar het andere. Maar je moet voorzichtig zijn want de zee komt altijd terug. De golven zijn sterk en ge- vaarlijk snel, sneller nog dan leeuwen!’ De schildpad staart suf voor zich uit.

‘Sneller dan jij, Bill. Dat zeker.’ Ze zucht. Dat ze voor haar verjaardag geen zusje heeft gekregen kan ze nog begrijpen, maar wat moet ze met een schildpad? Katten en honden maken ten- minste geluid, ze komen op je schoot zitten of ze blaffen omdat ze willen eten of wandelen of plassen. Bill wil niks, is altijd vrolijk of misschien altijd ongelukkig; hoe moet zij dat weten? Ze klemt twee kleine handen stevig om zijn schild, tilt hem op en zet hem naast haar rugtas in de kruiwagen.

De vakantie is bijna voorbij, morgen varen ze terug naar het vasteland en dan naar Brighton waar het grote huis staat met de blauwe kamer waar ze wonen. Ze mocht nog even spelen, een laatste keer rennen over het pad met de glimmende kiezels dat om het eiland kronkelt. Maar niet naar The Cove, had Wini streng gezegd, want daar woont het *monster met twee monden*.

‘Kijk!’ Ze wijst naar een lange strook wit zand die de twee ei- landen verbindt: St Agnes, waar ze staan, en Gugh, het piepklei- ne eilandje waar ze in de vakantie altijd spelen. Grappige naam, Gugh. Het klinkt als een soort lijm, of als iets heel smerigs wat je net hebt aangeraakt.

Ze trekt haar regenjack omlaag. Op de rots waar ze staat, kan ze ver kijken, tot voorbij Gugh. Trots toont ze de rode plastic verrekijker die om haar hals bungelt. 'Dit is een verderkijker, Bill, een échte verderkijker. Daar kan ik ontzettend goed mee zien, wel tot áchter de horizon.' Ze weet niet precies waar de horizon ligt, maar het is een prachtig woord en het klinkt ontzettend ver.

Ze duwt de kruiwagen voorzichtig naar de rand van de rots die uitsteekt boven het strand van The Cove, stopt naast het gele bord met de strenge letters dat ze zonder haperen aan Wini heeft voorgelezen:

LET OP! VERDRINKINGSGEVAAR! BETREDEN OP EIGEN RISICO!

Het monster met de twee monden is er al en neemt grote hap-pen uit het strand aan beide kanten. Waar nu nog zand ligt, stroomt straks alleen nog water, dan botsen de golven als woeste bok-sers tegen elkaar op en kom je met geen boot meer veilig aan de overkant.

Het meisje drukt de verrekijker tegen haar gezicht, glijdt met haar blik over het water en het grote, witte huis dat op de rotsen staat, het enige op Gugh. Dan weer naar beneden, waar het zand ligt dat zo fijn is dat het tussen je vingers vloeit als water. Ze moet terug.

Net voor ze de verrekijker los wil laten, ziet ze iets vreemds op het strand: een witte vlek, vlak bij de zee. Ze drukt de kijker nog steviger tegen haar gezicht, duwt haar hoofd naar voren.

Ja, er ligt wat, een doos lijkt het, of een tas; een doek die ergens omheen gewikkeld zit. Misschien een handdoek van een kindje dat daar heeft gespeeld, of speelgoed dat in een kled is opgerold zoals zij altijd doet met haar schepjes en vormpjes als ze klaar is op het strand. Of een pop.

Ze houdt haar adem in. De witte bundel wiegt zachtjes heen

en weer. Ja, het is vast een pop die iemand is vergeten. Daar ligt ze: klein en kwetsbaar, klaar om door het monster met de twee monden te worden verslonden.

Het meisje kijkt opzij, naar Bill die nog steeds onbeweeglijk in de kruiwagen zit.

‘We hebben tijd,’ zegt ze. ‘Het is niet ver.’

Bill antwoordt niet, natuurlijk. Maar het strand wordt steeds smaller en ze denkt aan het gele bord.

‘Nee, Bill,’ zegt ze ten slotte. ‘Het is niet ver, de zee is kalm. Ik ben terug voor je het weet.’

En ze stuift naar beneden, laat zich op haar slippers glijden over de rotsachtige helling, schaaft haar knie aan een gemene rand en landt uiteindelijk op één slipper in het zand. Ze wrikt de plastic zool van de losgeschoten slipper uit een spelonk tussen twee rotsen; hij zit klem, ze rent op één slipper door. De rode verrekijker zwaait alle kanten op, ze haalt hem van haar hals en houdt hem stevig in haar hand.

Nu kan ze alles met haar eigen ogen zien: het strand ligt vol zeewier en schelpjes. Halverwege rolt een leeg colaflesje over het zand en daarachter, vlak bij Gugh: de witte bundel.

Nog dichter en ze ziet de doek met zilveren glimmertjes en een kruisje bij de rand. Bovenaan vouwt de doek zich open. Ze had gelijk. Het is een pop, stevig ingepakt.

De lucht is fris, prikt op haar huid, de golven ruisen luid. Ze loopt door, nog een paar stappen. De pop lijkt van porselein, het mondje glimlacht zachtjes.

Iets wringt, een akelig, drukkend gevoel diep in haar buik. De wind blaast haar terug naar achter, maar ze laat haar voeten lopen tot ze naast de bundel staat en ziet hoe klein het popje is. Kleiner dan haar eigen pop, veel witter ook, en waarom is het mondje blauw? Ze knielt in het zand, ruikt de zilte zeelucht maar ook iets anders, mufs. Een stuk stof zit over de oogjes van de pop gevouwen.

‘Zo kun je niets zien.’

Ze haalt de stof omhoog.

Later zal ze zich afvragen wanneer ze het wist, maar het moment van een onthulling, die ene seconde tussen weten en niet weten, valt nooit meer terug te halen. Ineens begrijpt ze het, beseft met elke vezel in haar lijf: twee glazige ogen, stijve wangen, ijshuid onder haar vingers.

In paniek tilt ze de bundel op die vochtig voelt en zwaar. *Word warm, word warm.* Ze drukt de natte doek tegen haar borst. *Beweeg, beweeg.* Ze huilt, drukt harder, wiegt de bundel terwijl alles in haar weet: dit is geen pop. Dit is geen speelgoed. *Dit is écht.*

I
VILLEN

2035

New York

Een thuis dat ruikt naar zoute soep en weke stelen van snijbloemen die hun beste tijd hebben gehad. De Mimosa, een lange gang, een raam. Loom leun ik tegen het stalen kozijn, tweeëntwintig etages lager krioelt de stad, hierboven is het stil.

Het raam staat open, elk zuchtje wind is meegenomen op de zoveelste broeierige dag. De aarde brandt, zeggen ze, en het wordt alleen maar erger. Droger, heter en met te veel leven we op een terminale planeet.

De gang is uitgestorven, geen bejaarde komt vandaag zijn kamer uit. Ik voel me moe, al weet ik niet waarom. Er was nauwelijks werk; niemand heeft behoefte aan een knipbeurt of een lakje op zo'n zweterige dag.

Ik treuzel. Het kozijn voelt koel tegen mijn wang, ik druk mijn huid nog steviger tegen de rand en sluit mijn ogen. De hittegolf moet stoppen. Het móét. Anders krijgt Mitch gelijk en is alles voor niets geweest.

Sinds het schrappen van de *bullshit jobs* is werk een luxe, ook al blijft de overheid beweren dat zij die thuiszitten de ware geluksvogels zijn. Werk is funest voor de gezondheid, wijzen hun statistieken uit, thuisblijvers leven langer en zijn bovendien gelukkiger. Ik was het niet.

Ik wil een sigaret opsteken, maar rook al tien jaar niet meer. Ik open mijn tas en frummel aan de kammen, sprays en zalfjes,

orden ze nodeloos opnieuw. Ik verzon een smoes, vertelde Mitch dat ik iets wilde ‘teruggeven aan de maatschappij’, dat ik me schuldig voelde door dagenlang te vegeteren in onze krappe flat in Queens. Het was geen schuldgevoel, natuurlijk, het was pure verveling. Ik wilde iets teruggeven aan mezelf.

Mitch kon niet weigeren omdat we het geld kunnen gebruiken. Met zijn hybride taxi komt hij Manhattan niet meer in, hij vervloekt de zelfsturende taxi’s die zijn zogenaamde vak-kennis ridiculiseren, maar is er vooralsnog niet in geslaagd genoeg te sparen voor een elektrisch exemplaar. Nu is de airco ook nog stuk en zit hij elke dag thuis naast de Ikea-plant op de kringloopbank op zijn veel te dure scherm naar *Gladiator III* te kijken.

In De Mimosa is het tenminste stil. Alles hier is traag, gelaten en boven de zeventig. Ik ben te jong, hoor er niet écht bij, maar voel me behaaglijk in de steriele wereld van de *care hub* waar elke adem zachter, elke hartslag zwakker en het leven zoveel milder is dan daar beneden.

Een ronde stofzuiger zoemt als een reuzenpil over de vloer, poetst de gang zo spiegelglad dat hij van ijs lijkt. En toch blijft die weeïge geur hier altijd hangen, de geur van oud en troebel water, zoals het ruikt in het reptielenhuis van een dierentuin.

Ik buig voorover, in een tegel staart een hartvormig gezicht terug. Golvende haren, glinsterende ogen; de contouren van een vrouw die ik nauwelijks herken. Ik kijk snel weg.

Beneden schuiven de auto’s als kinderspeelgoed door de straat, te klein om écht te zijn. Van bovenaf gezien is alles minder werkelijk en zoveel lichter. Niemand hoeft nog te winnen op de tweeëntwintigste. In De Mimosa is het leven niet wat het kan worden, maar wat het is geweest – een schaduw van zichzelf.

Op een plat dak aan de overkant fladdert een vogel op. Een donkere vogel, klein, maar snel; welk type zou het zijn? Nee, *soort*. Het woord is welke *soort*. Ik weet niets van vogels en wei-

nig van de natuur. Vroeger zei ik het trots en met een glimlach: ach, ik ben een stadsmens. Nu schaam ik me ervoor.

De vogel glijdt door de lucht en komt steeds dichterbij het raam, vleugels wijd, zwarte veren glanzend in de zon. Nog dichterbij, recht op het raam af alsof hij de weg naar binnen kent. In een reflex wil ik het raam sluiten, maar doe het niet omdat ik weet wat er gebeurt als vogels tegen ruiten vliegen.

Toen ik klein was, een jaar of vier, lag er een dode mus voor het slaapkamerraam, ik huilde en papa legde uit dat de vogel zich had vergist. Hij had het glas niet gezien, was tegen de harde ruit gevlogen. ‘Doodgevlagen?’ vroeg ik, geschokt dat zoiets kon bestaan.

Uit voorzorg open ik het raam nog wijder en zet een stap opzij. Tot mijn verbazing roetsjt de vogel door de opening recht de gang in, flappert nog sneller met zijn vleugels, kijkt niet om, maar vliegt doelbewust door de derde deur van rechts die altijd op een kier staat.

Ik hou mijn adem in en wacht op iets: een kreet, een schreeuw om hulp, misschien. Maar het blijft stil. Ik staar een tijdje naar de kier van de enige bejaardenunit die ik nog nooit heb bezocht omdat het er altijd donker is. Wie in het donker leeft, heeft vast geen behoefte aan een knipbeurt, of misschien heb ik geen behoefte aan wie in het donker leeft. Ook dat is waar.

Voor het eerst loop ik naar de kier met mijn rammelende schouder en gluur de stilte in. Hoe past een fladderende vogel daardoorheen? Het lijkt onmogelijk, en toch heb ik het gezien. Tenzij ik het verzonnen heb, maar ik heb geen fantasie. Dat zei mama een keer: *Je hebt geen fantasie*. Toen we een boom moesten tekenen op school, wist ik niet waar te beginnen. De leraar zei: een boom. Zomaar een boom. Welke boom? Ik raakte in paniek, deed maar wat en dat was duidelijk een probleem want de volgende dag moesten mijn ouders bij de leraar op gesprek. Het ging om de details, zei hij, daaruit kunnen we veel afleiden:

takken, twijgen, blaadjes, liefst zelfs nerven. Op mijn tekening stond een stam. Alleen een stam.

Zachtjes duw ik de kier van de unit open. In het donker klinkt het zachte gonzen van een ventilator, ik aarzel op de drempel, steek mijn hoofd naar binnen en fluister: ‘Hallo?’ En dan, omdat ik geen idee heb wat je hoort te zeggen tegen het donker in een kamer waar net een vogel binnenvloog die er misschien niet eens écht is geweest: ‘Wilt u een manicure?’

Niemand antwoordt, misschien is de kamer leeg, misschien is het goed mis. Je hoort vaak genoeg dat bejaarden van de hitte sterven en pas dagen later in hun huis worden gevonden. Ik kuch met opzet, hard genoeg, doe een paar stappen naar voren. Mijn ogen wennen langzaam aan het donker en ik vraag: ‘Een maskertje misschien?’

Iemand grinnikt. Ik kijk om me heen, zie een duistere kamer die net als alle andere kamers lijkt ingericht: rechts een bed, links een kast en voor het raam een vierkante tafel met één enkele stoel. Ik loop naar binnen.

‘Stop!’ roept een schorre stem. Ik draai me om en naast het bed verschijnen de contouren van een rolstoel met daarin een tenger vrouwenlichaam, schouders gebogen, spichtige handen om de leuning, blote voeten. Alleen de toppen van haar tenen raken de voetsteun van de stoel, ze lijkt gewichtsloos als een ballerina, bevroren in een sprong. ‘Wat moet je?’

‘Er was hier net een vogel, dacht ik.’

‘Niemand komt hier binnen zonder dat ik het wil. Ook vogels niet.’

‘Ik wilde gewoon weten of het goed ging.’

‘Het gaat niet goed.’

‘Oké...’

‘Het gaat met niemand goed hier, maar ik ben ook nog eens een *onhebbelijk wijf*, dat is tenminste wat de man die me ’s avonds in bed komt leggen zegt. Ik hoorde het hem stiekem

tegen iemand fluisteren, of misschien zei hij het opzettelijk hard genoeg zodat ik het zou horen. Wat denk jij?’

‘Ik heb geen idee.’

‘Wat betekent dat: onhebbelijk? Dat je niets kunt hebben? Dan klopt het. Ik heb niets. Wat ik heb, is wat je ziet.’ Ik kijk rond, maar in het duister vallen geen details te onderscheiden. ‘Schuif het gordijn op een kier,’ beveelt de vrouw. ‘Dan kan ik je beter zien.’ Is dat een citaat? Bedremmeld staar ik naar de schim die in de rolstoel zit. Geen ruzie, dat moet ik absoluut vermijden. Zolang er geen klachten zijn, word ik in De Mimosa gedoogd met mijn Salon-the-Run, zoals in zwierige plakletters op mijn schoudertas geschreven staat. Daar mag deze ontmoeting niets aan veranderen.

Ik loop naar het gordijn, tast naar een opening in de stof. Niemand heeft tegenwoordig nog gordijnen. Raamverduistering gaat automatisch, maar uit nostalgische overwegingen heeft De Mimosa voor haar oude bewoners gordijnen geïnstalleerd, om ze een gevoel van thuis en net-als-toen te geven.

‘Niet te veel, ik ben gevoelig voor het licht.’

Behoedzaam trek ik de zware, bruine stof opzij. De zomerzon schiet door een kier naar binnen en klaart de kamer op. Ik kijk om me heen en hou mijn adem in: overal staan dieren. Vogels, maar ook ratten, vossen, eekhoorns en marmotten. Op het dressoir, onder de eettafel, om het metalen bed: dieren met grote ogen, monden open, in aanvalsposes, rechtop, alert, roerloos.

‘Schrik je?’ vraagt de vrouw geamuseerd. Ik zwijg, probeer te tellen hoeveel het er zijn. Tientallen, misschien wel vijftig, op hun kleine plankjes, sommige op een tak of met een stuk stronk erbij. De hele kamer is een ademloze dierentuin.

‘Geeft niets. Niemand houdt van mijn vrienden,’ zegt de vrouw. ‘Behalve ik.’

Ze rolt de stoel naar voren en ik zie hoe ze in een stramme pose half voorover hangt. Haar huid is broos en grijswit, een

krijtachtige tint die niet langer een kleur maar juist het ontbreken ervan beschrijft. Ze vouwt haar tengere vingers in en uit elkaar.

‘Zou het je verbazen als ik zeg dat ik ze stuk voor stuk eigenhandig heb opgezet?’

‘Nee,’ zeg ik en ik meen het.

‘Kom dichterbij.’

Gehoorzaam zet ik een paar passen naar voor.

‘Wat doe je hier?’ vraagt de vrouw. Uitstekende vraag. Ik zou nog een keer kunnen vertellen over de zwarte vogel die naar binnen vloog, maar omdat er in de hele kamer alleen maar dode dieren staan en er in de verste verte geen zwarte vogel fladdert, zwijg ik, net als de anderen op hun sprakeloze plankjes.

‘Je bent jong,’ zegt de vrouw.

‘Niet écht. Ik ben al dertig.’

De vrouw in de rolstoel lacht. ‘Dertig is niets. Dertig is het begin. Alles is mogelijk, je kunt de hele wereld aan.’ Ik schud mijn hoofd, de hele wereld aankunnen is niet aan mij besteed.

‘Er staat je nog zoveel te gebeuren,’ zegt de vrouw. Ik knik, maar durf al heel lang niet meer na te denken over wat de toekomst brengt: of we ooit zullen verhuizen uit onze tweekamerbubbel in Queens, of er op een dag een kleine baby door de bubbel kruipt, of er nog meer ruzies komen, nog meer stiltes, of de bubbel ooit nog barst.

‘Ben je op de vlucht?’

‘Hoezo?’

De vrouw wijst naar mijn tas.

‘Dat is maar een naam,’ zeg ik en ik loop naar een opgezette vogel die met gesloten vleugels sierlijk recht zit op een tak. Ik aai de veren, gitzwart, net als de vogel op de gang.

‘Is de tak wel écht?’ vraag ik.

‘Nee, alleen de merel,’ antwoordt de vrouw. Ze gaat recht op zitten en draait haar aangezicht naar de ventilator die moe-

dig boven op een metalen kastje loeit. Onder haar oksels in de mouwloze top hangen fijne lapjes die met de luchtstroom meebewegen. Ik weet precies hoe die huid voelt: slap en was-krijtachtig, huid die het allang heeft opgegeven – iets waar mijn maskers en mijn zalfjes niets aan veranderen.

‘Morgen is ze jarig,’ zegt de vrouw met gesloten ogen in de ventilatorwind.

‘Wie?’

‘De merel. Net als ik.’

‘Morgen bent u jarig? Gefeliciteerd.’

‘Feliciteer me morgen maar.’

‘Morgen ben ik hier niet.’

‘Je wilt gaan.’

Ik knik.

‘Kom je terug?’

‘Ik werk alleen op donderdag en vrijdag.’

‘Weet je waarom de vogel écht is?’

‘Sorry?’

‘De vonk. Datgene waar taxidermisten bij het opzetten van hun dieren naar zoeken, wat ze willen terughalen, uit alle macht. De vonk. Dode materie die ontwaakt. Iets dat lijkt op leven.’ De ragfijne grijze haren van de vrouw trillen in de ventilatorwind.

‘Niets lijkt op leven,’ zeg ik. ‘Die dieren zijn gewoon dood.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Ze bewegen niet.’

‘Is dat alles?’

‘Ze hebben geen hartslag.’

De vrouw lacht. ‘Leeft volgens jou alles wat een hartslag heeft?’

Ik kijk rond, zoek naar iets in de kamer, iets levends, iets om over te praten, maar zie alleen de dieren, kriskras verspreid op en tussen de uniforme meubels van het Mimosa-interieur.

‘Als kind vond ik een keer een dode vogel bij mijn slaapkamer-

raam,' zeg ik. 'Mijn vader zei dat ze zich had doodgevlagen.'

'Dat doen vogels.'

'Niet vrijwillig.'

Met bevende hand wimpelt de vrouw mijn opmerking weg.

'Dat denken wij.'

'Vogels vliegen zichzelf niet moedwillig dood,' zeg ik. 'Dat is cynisch.'

De oude vrouw lacht opnieuw geamuseerd, knijpt met ogen waar ik de kleur niet van zie, maar ze zijn blauw, dat weet ik, ijsblauw, scherp en sprekend. 'Vogels kunnen vallen.'

'Ja, als je ze schiet.'

'Dat hoeft niet. Iedereen kan vallen – daarom zit ik in deze stoel.'

Ze grijpt de beugels van de rolstoel en draait hem zoemend om, tast naar een glazen karaf die op het kastje staat, schenkt schokkerig twee bekers water in.

Ik laat me zakken op de stoel die een eindje van de tafel af staat, alsof iemand werd verwacht. De rolstoel zoemt terug, de vrouw reikt me een beker aan. Haar koele hand raakt de mijne, teer en licht. Een hand van lucht.

'Heb je tijd?' vraagt de vrouw.

'Waarvoor?'

'Een verhaal.'

Ik wist het. Ze hebben allemaal een verhaal.

'Je verdient het,' zegt ze en ik lach.

'Kun je een verhaal verdienen?'

Ze spert haar ogen. 'Natuurlijk, een verhaal is iets vreselijk intiems, schaamtelozer en gênanter dan liefde en seks bijeen. Als een verhaal in het verkeerde hoofd belandt, loopt het gruwelijk mis.'

'In dat geval vrees ik dat mijn hoofd er niet geschikt voor is.'

'Hoezo?'

'Gewoon, ik heb geen bijzonder hoofd. Ik bedoel: ik heb een

heel normaal hoofd; ik ben niet heel slim en heb geen fantasie.'

'Onzin. Iedereen heeft fantasie.' Kordaat drukt ze de remmen aan weerszijden van de rolstoel klem. Ze leunt achterover en schraapt haar keel zoals een verteller in verhalen doorgaans een verhaal begint. 'Lang geleden voer een schip op de Atlantische Oceaan, op weg naar een plek die in mythen en legenden is omschreven als het verloren land van Lyonesse. Woest sloegen de golven tegen het deinende schip.'